

ת"פ 42581/06/21 - מדינת ישראל נגד שריף שאמי, מחמוד שאמי

בית המשפט המחוזי בחיפה

08 פברואר 2023

ת"פ 42581-06-21 מדינת ישראל נ' שאמי (עציר) ואח'

כבוד השופט אינאס סלאמה

לפני:

מדינת ישראל

המאשימה:

ע"י פרקליטות מחוז חיפה

נגד

הנאשמים:

1. שריף שאמי

ע"י ב"כ עוה"ד סלים דלאשה

2. מחמוד שאמי

ע"י ב"כ עוה"ד חנא בולוס

גזר דין

1. הנאשמים שלפניי, אב ובנו, הורשעו לאחר שמיעת ראיות, בביצוע העבירות הבאות:

יצוא, יבוא, מסחר והספקה - עבירה לפי סעיף 13 + 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**") + סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**");

החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית - עבירה לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים + סעיף 29 לחוק העונשין;

עבירות בנשק (יבוא נשק) - עבירה לפי סעיף 144(ב) + 144(ג)(1) + 29 לחוק העונשין;

עבירות בנשק (נשיאה) - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא + 144(ג)(1) + 29 לחוק העונשין.

כתב האישום

2. על פי המתואר בכתב האישום, שעובדותיו הוכחו מעל לכל ספק סביר, כפי שנקבע ופורט בהכרעת הדין, קודם לתאריך 2.6.2021, הנאשמים קשרו קשר עם תושב לבנון אשר זהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "**הלבנוני**"), לייבא כ- 35 ק"ג סמים מסוכנים מסוג חשיש, 15 אקדחים ו- 30 מחסניות מלבנון לישראל. לשם קידום הקשר, הנאשמים קיימו התקשרויות רבות עם הלבנוני, במסגרתן

אף תואם המיקום המדויק לביצוע היבוא (להלן: "נקודת ההברחה").

3. בתאריך 2.6.2021, בשעה 11:12 או בסמוך לכך, הנאשמים הגיעו ברכב מסוג רנו פלואנס בצבע לבן, לוחית זיהוי 74-382-12 (להלן: "הרכב") מכיוון שתולה לכיוון צומת בירנית, על כביש 8993. סמוך לצומת המחבר בין כביש 899 לבין כביש 8993, סמוך לנקודת גבול 126, הנאשמים עצרו את הרכב. נאשם מס' 2 (להלן: "נאשם 2") אשר ישב במושב שליד הנהג, ירד מן הרכב והלך לכיוון נקודת ההברחה, הסמוכה לגדר המערכת ליד גבול ישראל-לבנון, בעוד נאשם מס' 1 (להלן: "נאשם 1") נותר להמתין ברכב. נאשם 2 התמקם סמוך לנקודת ההברחה והמתין ללבנוני או למי מטעמו.

4. בשעה 11:42 או בסמוך לכך, הגיעו מלבנון, הלבנוני ואחר או אחרים מטעמו, שזהותם אינה ידועה למאשימה, אל נקודת ההברחה הסמוכה למעביר המים שמחבר בין לבנון לבין ישראל ואשר סמוך לנקודת גבול 126 (להלן: "מעביר המים"). זאת, כשהם מחזיקים בתוך ארבעה תיקים סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 35.224 ק"ג נטו מחושב, ללא היתר ושלא לשימוש עצמי, ונושאים בתוך שניים מהתיקים 15 אקדחים מסוג גלוק ו-30 מחסניות, בלא רשות (האקדחים והמחסניות יחד, להלן: "הנשק").

הלבנוני או אחד האחרים, העביר לנאשם 2 דרך מעביר המים את הסמים ואת הנשק מלבנון לישראל. נאשם 2 קיבלם לידי והלך לכיוון הרכב, כשהוא מחזיק את הסמים שלא לשימוש עצמי וללא היתר, ונושא את הנשק בלא רשות על פי דין. הכל בצוותא חדא עם נאשם 1, עד שנעצר על ידי שוטרי יג"ל.

טענות הצדדים

5. בדיון שיוחד לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, נשמעו הטיעונים בעל פה. המאשימה הגישה גם טיעון בכתב; גיליון הרשעות קודמות של כל אחד מהנאשמים, וכן גזר דין שניתן על ידי בית הדין הצבאי בעניינו של נאשם 2, לצורך הפעלת מאסר מותנה.

6. לטענת המאשימה, הנאשמים הורשעו במספר עבירות שעניינן נשק וסמים גם יחד. עם זאת, מחמת שהסמים והנשק הוחזקו במשותף באותם התיקים, מתקיים קשר הדוק בין החזקת הסמים והנשק; מדובר בתכנית עבריינית אחת, בגינה יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד. המאשימה עמדה על הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים בעת ביצוע עבירות נשק, והם הגנה על שלום הציבור ובטחונו, על חיי אדם ועל הרכוש. בעניינו, כך נטען, מדובר בפגיעה גבוהה בשים לב לכמות הנשק. עוד נטען, כי תופעת החזקת ונשיאת נשק בלתי חוקי הפכה מכת מדינה של ממש, וכי על בית המשפט החובה להילחם בתופעה באמצעות ענישה מחמירה שתעביר מסר תקיף. המאשימה עמדה עוד על מגמת ההחמרה בענישה בשנים האחרונות; על היות הנאשמים החוליה הראשונה בשרשרת החזקת הנשקים, בעצם הכנסתם לתוך שטחי מדינת ישראל, וכן על פוטנציאל הנזק הרב הגלום בשימוש בנשק בידי מי שאינו מורשה לכך. המאשימה הפנתה גם לתיקון לחוק העונשין בדבר עונש מזערי של רבע מהעונש המרבי

הקבוע בחוק בגין עבירות נשק, והדגישה כי הגם שהתיקון אינו חל בענייננו, הוא משקף את יחס החברה לעבירות כגון דא והצורך להילחם מלחמת חורמה בעבירות אלו.

עוד עמדה המאשימה על הברחת הסמים המסוכנים מסוג חשיש במשקל של 35.224 ק"ג נטו מחושב; על הנזקים הישירים והעקיפים הנגרמים כתוצאה משימוש בסם; על הערכים החברתיים אשר נפגעים בדמות שמירה על שלום הציבור, בריאותו ובטחונו, הגנה על בטחון רכוש, וכן הגנה על בטחון המדינה בשים לב למיקום ביצוע העבירות, וכן על התגובה העונשית ההולמת הנדרשת במקרים של הברחת סמים דרך הגבול. בנוסף, נטען מפי המאשימה כי ההברחה נעשתה דרך גבול לבנון, ותמיד קם החשש שמא מבריחי הסמים מצדו השני של הגבול ינסו לקדם פעילות בטחונית טרוריסטית מול ישראל. מה גם שעצם הפעילות בגבול לבנון פוגעת בביטחון המדינה, מחמת שיש צורך בהקצאת משאבים בטחוניים, תוך הסטתם משמירה על גבולות המדינה.

7. המאשימה טענה, כי קיימות נסיבות מחמירות רבות הקשורות בביצוע העבירות. בכלל זה עמדה המאשימה על התכנון הקפדני לגבי אופן ביצוע ההברחה, המקום, השיטה והזמן. תכנון זה כלל הגעתם של הנאשמים מספר פעמים אל הגבול, שיחות מרובות עם הלבנוני, צילום מקום ההברחה, ועוד. המאשימה טענה אף כי חלקם של הנאשמים בביצוע העבירות הוא מוחלט וכי אחריותם מלאה. העבירות בוצעו לשם השגת רווח גדול בזמן קצר או לשם צבירה של כוח ומעמד בתוך קבוצות עבריינים. למעשה, הנאשמים הקימו "מיזם עסקי" שתכליתו הפצת כלי נשק וסמים לציבור הרחב, בעבור בצע כסף. בהמשך סיכומיה, ועל מנת ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה לשורה של פסקי דין. לבסוף, עתרה המאשימה לקבוע מתחם הנע בין 12 ל-16 שנות מאסר בפועל.

8. בכל הנוגע לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, עמדה המאשימה על כי לחובת נאשם 1, יליד 29.6.1974, עבר פלילי מכביד הכולל 5 הרשעות קודמות, בגין ריצה ארבעה עונשי מאסר בפועל. בכל הנוגע לנאשם 2, הוא יליד 17.3.1999, בן 22 שנים לערך בעת ביצוע העבירות, לחובתו הרשעה אחת מבית דין צבאי, הכוללת מאסר מותנה בר הפעלה בענייננו. משכך, ובשים לב לעובדה כי הנאשמים לא נטלו אחריות על מעשיהם, סבורה המאשימה כי עונשם צריך להיות בחלקו העליון של המתחם. עוד עתרה המאשימה להפעיל את עונש המאסר המותנה בן 9 חודשים שתלוי ועומד בעניינו של נאשם 2, ולקבוע כי הוא יופעל במצטבר לעונש שייגזר עליו כאן. בנוסף, עתרה המאשימה להשית על הנאשמים מאסר על תנאי ארוך ומשמעותי; קנס כבד ומרתיע; לפסול את רישיון הנהיגה של הנאשמים לתקופה משמעותית, וכן להורות על חילוט הרכב שבבעלות אחי הנאשם 1, ואשר שימש כאמצעי לביצוע העבירה.

9. הסנגור (ב"כ נאשם 2) טען (בשם שני הנאשמים), כי הערכים המוגנים הקשורים בביצוע עבירות סמים הם נזקי השימוש בסמים, לרבות התמכרות ונזקקות המכורים שמהווה נטל על החברה. בענייננו, הפגיעה בערכים אלו היא על הצד הנמוך ביותר, וזאת מחמת שמדובר בסמים קלים והיחס החברתי והמשפטי לעבירות אלו הוא שונה. כך גם מחמת ש"אין התמכרות מהעבירות של שימוש בגראס, אין נזקקות, והסם נתפס".

בכל הנוגע לעבירות הנשק, הערכים המוגנים הם שלמות הגוף, חיי אדם, שלום הציבור ובטחונו. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא מועטה, שכן מדובר באקדחים ולא "בנשק כבד". הנשק נתפס ולא הגיע ליעדו. כמו כן, הנאשמים הם בלדרים ועל פי הפסיקה "יש לתת 3/4 או 2/3 בעבירות נשיאת נשק באלה שמתעסקים בבלדרות". כמו כן, והגם שמדובר בהברחה מלבנון, המדינה לא ייחסה עבירה בטחונית להתנהלות הנאשמים, ולכן יש להתעלם מטיעון שעניינו פגיעה בבטחון המדינה. עוד נטען כי המדינה נעזרה בהאזנות סתר, ועדיין אין בנמצא כל ראיה כי הנאשמים הם הבעלים של הנשק והסמים. מצבם הכלכלי אף לא מאפשר לנאשמים לרכוש סמים או נשק, ומכאן המסקנה כי הנשק והסמים אינם של הנאשמים. הסנגור הפנה אף הוא לשורה של פסקי דין על מנת ללמד על מדיניות הענישה הנוהגת.

10. בכל הנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה לגבי טענת המאשימה בדבר התכנון, טען הסנגור כי "לתכנון הברחה בגבול לבנון, זה התכנון הכי טפשי בעולם, זו הגזרה הכי מאובטחת במדינה. הנזק הצפוי היה כבד אבל אין להתעלם מכך שהנזק אפסי, הנשק והסמים נתפסו". עוד נטען, כי הסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות הן "העוני, המצב הכלכלי, המצוקה הכלכלית בה היו נתונים שני הנאשמים".

11. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נטען כי העונש שיוטל על הנאשמים הוא למעשה עונש לכל המשפחה, שכן מדובר באב ובבנו הבכור, וכשהם מצויים מאחורי סורג ובריח אין מי אשר ידאג למשפחה. בעת ביצוע העבירות, המשפחה התגוררה בבאר שבע, לאחר שעזבו את כפר ג'דידה מכר, בתקווה כי תהא להם עבודה. הם לא מצאו עבודה, הגיעו למצב כלכלי נחות, ובעקבות מעצר הנאשמים המשפחה חזרה אל ג'דידה מכר, וסמוכה היא על שולחן אשת נאשם 1 אשר אינה עובדת. עוד נטען כי נאשם 1 שירת בצבא, עבד בתאגיד המים והביוב של היישוב, פוטר בשל החלטה פוליטית ומאז מצבו הכלכלי התדרדר. לנאשם 1 יש 5 ילדים, שניים מהם קטינים. לחובתו אמנם הרשעות בפלילים, אך עברו רחוק. העבירה האחרונה היא משנת 2011, ועבירת הנשק שביצע היא משנת 2007. לחובת נאשם 2 הרשעה אחת בבית הדין הצבאי. אמנם הושת עליו שם מאסר מותנה, אך הסנגור הסביר מדוע לדידו לא ניתן להפעיל את התנאי בעקבות ביצוע העבירות מושא עניינו. הסנגור הוסיף, ש"אין ספק כי מדובר בעבירות שהחברה סולדת מהם, אך יחד עם זאת הטלת עונש כבד מביאה רעה תחת טובה".

בנוסף, ובנוגע לעונשים אותם עותרת המאשימה להשית, נטען כי פסילת רישיון הנהיגה תחבל בכל אפשרות של שיקום. בנוגע לקנס, נטען כי השתת קנס משמעה הוספת עונש מאסר, שכן אין ביכולתם הכלכלית של הנאשמים לשלם כל קנס. לגבי חילוט הרכב, נטען כי הרכב אינו בבעלות מי מהנאשמים, וכי היה על המאשימה לצרף את הבעלים הרשום כצד להליך ולשמוע את עמדתו.

דברי הנאשמים

12. לקראת חתימת הדיון ניתנה לנאשמים ההזדמנות לומר את דברם. דברי הנאשם 1, כפי שמצאו ביטוי בפרוטוקול הדיון, הם אלו: "אדוני השופט מה שתחליט מקובל עלי. כל גזר דין מקובל עלי. אני לא רוצה לחזור לתיק ולא להוכחות. יש לי בקשה אחת, יש לי ילדים, יש לי בית. עשיתי טעות. מה שסיפרתי

אלוהים עדי. אתה (בית המשפט) האמנת לחלק ולחלק לא, מה שתחליט על הראש שלי. מקווה שתרגיש את המצוקה שלי ואת מצוקת ילדיי. עוד משהו להוסיף, אנחנו שירתנו את המדינה. אבא שלי שירת לפני בצבא, כל המשפחה שירתנו בצבא, לא פגענו בבטחון המדינה". נאשם 2 ציין כי אין לו מה לומר.

דין והכרעה

13. העיקרון המנחה בגזירת הדין הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם העומד לדין, לבין סוג העונש שיוטל עליו ומידתו.

בעת קביעת מתחם עונש הולם לעבירה שביצע נאשם בפלילים, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

משנקבע מתחם העונש ההולם, יאתר בית המשפט את העונש המתאים לנאשם בגבולות המתחם שנקבע, תוך התייחסות לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. בית המשפט יכול לחרוג ממתחם העונש, הן לקולא - משיקולי שיקום, והן לחומרה - משיקולי הגנה על שלום הציבור.

מתחם העונש ההולם

14. הנאשמים שלפניי ביצעו, כל אחד מהם, מספר עבירות - הן מתחום הנשק והן מתחום הסמים. עם זאת, יבוא הנשק והסמים בוצעו יחד, באותו המועד, ובאותה הדרך. הנשק, כמו גם הסמים, הוכנסו לתיקים והועברו לידי נאשם 2 דרך מעביר המים שמחבר בין לבנון לישראל. הנה כי כן, מדובר בעבירות השלובות זו בזו. העבירות כולן מקיימות ביניהן קשר הדוק. הן חלק ממסכת עבריינית אחת. משכך, וכפי שגם טענה המאשימה, מדובר ב"אירוע אחד", המצדיק קביעת מתחם עונש אחד ויחיד בצדו.

15. בעת קביעת מתחם העונש ההולם, יש לעמוד תחילה על הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מהעבירות שביצעו הנאשמים, וכן על מידת הפגיעה בערכים אלו.

בענייננו, העבירות אשר ביצעו הנאשמים בצוותא חדא, משלבות כאמור עבירות נשק ועבירות סמים. אלו גם אלו עבירות חמורות, ויש בהן כדי לפגוע בשורה של ערכים חברתיים מוגנים. בעבירות הנשק גלומה פגיעה אשר אינה מבוטלת בערכים חברתיים ראשונים במעלה, ובראשם שמירה על ערך החיים, וכן הגנה על שלומם של הציבור ובטחונם. הנאשמים ייבאו מלבנון 15 אקדחים מסוג גלוק, וכן כמות כפולה של מחסניות. השפעה ישירה על מידת הפגיעה בערכים המוגנים טמונה בסוג הנשק ובכמותו.

בענייננו מדובר באקדחים, להבדיל מנשק ארוך. בצד זאת, מדובר בכמות רבה של נשק, אשר גם אם לא גרם בסופו של דבר לנזק משנתפס הוא על ידי שוטרי היג"ל, ניתן בנקל לתאר את הנזק הרב וההרסני שעלול היה להיגרם אילו לא האירוע בא אל קיצו, כפי שהסתיים בפועל. כך, בין אם היה נגרם נזק לרכוש, ובין אם היה נגרם נזק חמור יותר - לגוף, עד כדי קיפוח חיים. כך, בין אם הנשק היה מוצא את דרכו לידיים של מי אשר היה מבצע בו פעילות עבריינית, ובין אם היה משמש הוא לפגיעה בטחונית.

אשר לעבירות הסמים, הערך החברתי אשר נפגע הוא הגנה על הציבור מפני הנזקים הישירים והעקיפים הגלומים בשימוש בסמים. בראש ובראשונה פוגע השימוש בסם בבריאות. בצד זאת, ההתמכרות אל הסם גוררת אחריה לא אחת עבירות נלוות וחמורות המבוצעות לשם השגת הסם או תחת השפעת הסם. אינדיקציה למידת הפגיעה בערכים החברתיים נעוצה בסוג הסם ובכמותו. בענייננו, החשיש אינו מן הסמים הקשים ביותר, בהשוואה לסמים האחרים הקיימים, אך הכמות שנתפסה כ- 35 ק"ג נטו מחושב, וודאי אינה מבוטלת, ויש בה להעצים את הפגיעה בערך המוגן. בל נשכח אף כי בצד הפוטנציאל הרב לקרות נזק, הרי שהוא לא התממש, מהסמים כולם נתפסו טרם הפצתם.

16. בית המשפט העליון עמד פעמים רבות על החומרה הגלומה בעבירות הנשק, וכן על הצורך בהחמרת הענישה כלפי מי אשר מבצע עבירות אלו. ראו על כך ע"פ 2482/22 **מדינת ישראל נ' קדורה**, פסקה 6 (14.4.2022), כדלקמן:

"החזקת נשק שלא כדין מאיימת על שלום הציבור ובטחונו לנוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק, הזמינות הבלתי נסבלת של נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, מהווה כאמור סיכון של ממש ומגבירה את הסיכון לביצוע עבירות חמורות נוספות ... כמו גם לאסונות נוראיים. יעידו על כך ריבוי המקרים במגזר הערבי בעת האחרונה, כאשר אזרחים תמימים - כמו ילד רך בשנים ועלמה צעירה - נפגעים ואף מוצאים את מותם בביתם-מבצרם או בגן השעשועים, כל זאת כתוצאה משימוש בנשק של אחרים. מציאות קשה זו מחייבת לנקוט ביד מחמירה כלפי מעורבים בעבירות נשק, אף אם הם נעדרי עבר פלילי ענייננו ב'מכת מדינה' שהצורך להילחם בה על מנת להגן על הציבור, מצריך מענה הולם והטלת עונשי מאסר משמעותיים ידע כל מי שמחזיק בנשק בלתי חוקי כי צפוי הוא להיענש בחומרה, בבחינת 'אם מחזיקים - למאסר נשלחים'."

17. בעניין ביצוע עבירות של יבוא נשק, עמד בית המשפט העליון זה מכבר על המסוכנות הגלומה בכך, אף אם הדבר נעשה לשם השגת רווח כספי, ואפילו יהיו מבצעי העבירה בלדרים בלבד, וכן על הענישה המחמירה שיש להשית על מבצעי עבירות כגון דא. ראו על כך ע"פ 11475/04 **מדינת ישראל נ' סוארכה**, פסקה 6 (7.11.2005) (להלן: **"עניין סוארכה"**):

"המשיבים הורשעו ביבוא מספר רב של כלי נשק מסוגים שונים ממצרים לישראל. נשק זה עשוי היה להגיע לשטחי הרשות הפלסטינית. נשק זה עלול היה לגרום להרג רב במדינת

ישראל. טמונה בו סכנה וודאית לביטחון הציבור. על העונש על עבירות אלו להיות חמור בהתאם. אמנם, מניעיהם של המשיבים לא היו אידיאולוגיים. מעשיהם נעשו לשם השגת רווח כספי. אפשר שלא היו הם יוזמי ומתכנני יבוא הנשק אלא בלדרים בלבד. עם זאת, בנושאים את הנשק על גבם ממצרים לישראל דרך שטח חצי האי סיני מהווים המשיבים, ואחרים כמותם, חוליה חיונית בשרשרת יבוא הנשק. מעשיהם - יהיו מניעיהם אשר יהיו - מחייבים ענישה מחמירה. יש להטיל בגינם רמת ענישה אשר יהא בה כדי להרתיע את המשיבים ושכמותם ממעשים דומים בעתיד."

עוד וביחס ליבוא נשק דרך גבולות המדינה, ראו והשוו ע"פ 4043/05 מדינת ישראל נ' בניית, פסקה 12 (10.8.2006), כדלקמן:

"לסיכום, במציאות הבטחונית הקשה בה חיה מדינת ישראל, מוטלת חובה על בתי המשפט להעניש בחומרה את אלה המורשעים בעבירה של יבוא נשק ובעבירות דומות. במיוחד כך שעה שהדבר נעשה תוך חדירה דרך אחד מגבולותיה של ישראל. אף אם אין הוכחה ישירה שהנשק המוברח מיועד לידיהם של מחבלים, הרי שיש ליתן משקל לסוג הנשק ולכמותם של כלי הנשק. כאשר מדובר בהברחה של רובים מסוג קלצ'ניקוב, כפי שהיה במקרים שעל הפרק, ניתן להניח שהנשק יגיע לידי גורמים עוינים לישראל. לכן, צריכה הענישה להיות קשה ומכאיבה, מתוך תקווה כי תביא להרתעה של אלה העוסקים בהברחות של כלי נשק."

18. אשר לעבירות סמים, בית המשפט העליון עמד לא פעם על הצורך במאבק עיקש בעבירות אלו. זאת, באמצעות ענישה מרתיעה ומשמעותית. ראו בעניין זה ע"פ 3669/14 גולן נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (18.12.2016), שם נקבע כי "אין צורך להכביר מלים על חומרתן הרבה של עבירות הסמים, לנוכח פוטנציאל הנזק המשמעותי הגלום בהן - הן לחברה בכללה והן לניזוקים הישירים - ועל הצורך להיאבק בהן באמצעות ענישה מרתיעה, שאף מצויה במגמת החמרה..."

עוד ובעניין עבירות סמים, ראו את החומרה היתרה המיוחסת ליבוא סמים דרך גבולותיה היבשתיים של ישראל בע"פ 8534/20 זניד נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (21.7.2021) (להלן: "עניין זניד"):

"בית המשפט המחוזי שקל כנסיבה מחמירה את הסיכון הביטחוני הייחודי הנשקף מן ההברחות המתבצעות בגבול יבשתי - וטוב שכך. בעבר ציינתי, בעניינין של הברחות הסמים המתבצעות מגבול לבנון, כי 'מבריחי הסמים לוקחים סיכון לכך שגורמים עוינים ינצלו את העברת החבילות בגבול על מנת לנסות לקדם פעילות טרוריסטית נגד מדינת ישראל, גם אם לא התכוונו לכך' (ע"פ 6990/13 ח'טיב נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (24.2.2014)). חשש דומה קיים גם בהברחות המתבצעות דרך גבול מצרים."

19. כאמור לעיל, בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט ליתן דעתו **למדיניות הענישה הנוהגת**. זו, כמצוין לעיל, הדגישה את הצורך בהשתתפות ענישה מחמירה ומרתיעה הן כלפי מי המבצע עבירות נשק והן כלפי מי המבצע עבירות סמים, תוך שמנעד הענישה רחב. כזכור, כל אחד מן הצדדים הפנה במסגרת סיכומיו לפסיקה אשר יש בה לתמוך בעמדתו באשר לענישה.

אפנה להלן לסקירה המבטאת את מדיניות הענישה הנוהגת, ממנה יש להקיש לענייננו, ואשר בין היתר על יסודה ייקבע מתחם העונש ההולם במקרה דנן. בסקירה זו אכלול התייחסות לחלק מפסקי הדין אליהם הפנו באי כוח הצדדים.

20. בכל הנוגע לעבירות הנשק, ראו הפסיקה הבאה:

ע"פ 2247/21 **מג'אהד נ' מדינת ישראל** (10.11.2021) - המערער הורשע בביצוע עבירות של יבוא ומכירת נשק. על פי המתואר, המערער הזמין דרך אתרים במרשתת אביזרים וחלקי נשק. לאחר שקיבל את חלקי הנשק הוא מכר חלק מהם לאחרים. דובר בגוף תחתון של רובה סער, 10 מעבירי גזים, כוונות וידיות דריכה של רובים, 10 מוליכי בריח המתאימים לרובה סער ו-2 ידיות דריכה נוספות המתאימות לרובה סער. המערער אף הזמין, אך לא קיבל, 10 נוקרים לרובה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר, ולאחר שהביא בחשבון את תקופת מעצרו של המערער, גזר עליו 9 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. הערעור נדחה.

ע"פ 8665/20 **אגבאריה נ' מדינת ישראל** (8.11.2021) - המערער הורשע בכתב אישום מתוקן שעניינו יבוא ועשיית עסקה אחרת בנשק, וכן בשהייה בישראל שלא כדין. דובר ביבוא של שלושה תתי מקלע ומחסניות תואמות משטחי הרשות לתחומי המדינה, ועשיית עסקה אחרת בנשק זה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר, והשית על המערער 4.5 שנות מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה. הערעור נדחה.

ע"פ 673/09 **אלוג' נ' מדינת ישראל** (4.2.2010) - המערער הורשע בביצוע עבירות נשק (יבוא ועשיית עסקה בנשק), בעבירה של סחר עם מסתנן, וכן בעבירה של הסתייעות ברכב לביצוע פשע. על פי המתואר, הנאשם ואחיו קשרו קשר עם תושב מצרים (אבו סאלם), לפיו ימסור להם האחרון או מי מטעמו רובים ותחמושת שיובאו ממצרים לישראל. הנאשם ואחיו נסעו במכונית לאזור מצפה רמון, שם קיבלו מאחר 7 שקים שהכילו 19 רובים מסוג קלצ'ניקוב, מחסניות ותחמושת. בהמשך נעצרו השניים על ידי כוחות משטרה. בית המשפט המחוזי אישר את הסדר הטיעון והשית על המערער מאסר בפועל למשך 4.5 שנים, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון התערב בגזר הדין, בשים לב להסכמת הצדדים, בכל הנוגע לעונש פסילת רישיון הנהיגה וקיצר את משך הפסילה שהושתה על המערער.

ע"פ 8448/05 **ארמילאת נ' מדינת ישראל** (20.1.2010) - המערער הורשע בביצוע עבירות של יבוא נשק וכניסה לישראל שלא כדין. המערער, תושב סיני במצרים, קשר קשר עם אדם בשם סווארקה וכן עם אחרים

לייבא נשק ממצרים לישראל. תפקידו של המערער היה להדריך את האחרים מהגבול למקום מחבוא בישראל, ולעזור להם בתוך מדינת ישראל. המערער, סווארקה ואחרים נכנסו ממצרים לישראל כשאינם 24 רובים מסוג קלצ'ניקוב ו-18 מחסניות ריקות. הם החביאו את הנשק בנגב הדרומי ושבנו למצרים. בהמשך, המערער וסווארקה נכנסו לישראל בניגוד לחוק, ולאחר שבדקו את הנשק במקום המחבוא, הם נסעו צפונה בכוונה לטפל במכירת הנשק, או אז נעצרו על ידי המשטרה. בית המשפט המחוזי השית על המערער עונש של 8.5 שנות מאסר בפועל, וכן מאסרים מותנים. בנסיבות אשר פורטו בפסק דינו של בית המשפט העליון, הקל בית המשפט בעונש, באופן שעונש המאסר בפועל הועמד על 7.5 שנים.

עניין סוארקה - המשיבים הורשעו בשני אישומים. האישום הראשון ייחס למשיבים עבירה של קשירת קשר לפשע, לאחר שהמשיבים קשרו קשר להבריה כלי נשק ממצרים לישראל תמורת תשלום. לפי האישום השני, המשיבים נפגשו עם שישה אחרים. השמונה נסעו למצרים וחצו את הגבול לישראל כשהם נושאים שמונה שקים ובתוכם 35 רובים מסוג קלצ'ניקוב, 35 מחסניות כדורים, מטול R.P.G, שלוש רקטות R.P.G, ציוד אופטי ו-10 קתות רובים. בגין כך ייחס למשיבים עבירות של יבוא ונשיאת נשק. בית המשפט המחוזי השית על המשיבים עונש של 6 שנות מאסר בפועל, וכן מאסר מותנה. בית המשפט העליון החמיר בעונשם של המשיבים, כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 10 שנים.

ת"פ (מחוזי נצרת) 37871-05-19 **מדינת ישראל נ' אבו מוח** (24.11.2022) - הנאשם מס' 1 באותה פרשה הורשע בעבירות בנשק (יבוא). על פי המתואר, נאשם זה עמד בקשר טלפוני עם אחרים, ביניהם אדם ירדני, ותיאם איתו יבוא נשק דרך הגבול. בהמשך, נאשם 1 נסע עם נאשם 2 ברכב, ונאשם 3 נסע יחד עם אחר לכיוון מקום ההברחה. במהלך הנסיעה נאשם 1 עמד בקשר טלפוני רצוף עם הירדני ושותפיו והנחה אותם להכניס את הנשק לישראל ולהשאירו במקום מוסתר. הנאשמים 1 ו-2 הגיעו למקום ההברחה. נאשם 1 ירד מהרכב, ניגש אל מקום המסתור והתכופף אל השק על מנת ליטול אותו. כוחות המשטרה עצרו את הנאשמים 1-3 ותפסו את השק שבו **31 אקדחים מסוגים שונים עם מחסניות תואמות**, ועוד 6 מחסניות נוספות. **כמו כן נתפס נשק אוטומטי וגלגל תוף רזרבי 9 מ"ר**. בכל הנוגע לנאשם 1, קבע בית המשפט המחוזי מתחם הנע בין 8 ל-12 שנות מאסר, ולבסוף גזר עליו 10 שנות מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. יוער כי ערעורו של נאשם 1 תלוי ועומד לפני בית המשפט העליון.

ת"פ (מחוזי באר שבע) 39675-11-20 **מדינת ישראל נ' טראבין** (7.9.2022) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות של יבוא נשק, עסקה אחרת בנשק, הובלת נשק, החזקת נשק, עורמה מרמה ותחבולה, וכן אי ניהול ספרי חשבונות. דובר בשלושה אישומים. בגדרי האישום הראשון, מתואר כי הנאשם קשר קשר עם אחרים לייבא אקדחים מירדן לישראל. האחרים התקשרו עם אחר בירדן. הנאשם הציע לאדם בשם מהדי 30,000 ₪ תמורת הבאת האקדחים מהגבול ומהדי הציע לאדם בשם שריף להצטרף אליו תמורת מחצית מהסכום. הנאשם לקח את מהדי ברכבו אל הגבול, כדי להראות לו מהיכן יועברו האקדחים. הנאשם השאיר לשריף ולמהדי רכב בבעלותו ובו טלפון נייד עם סים ירדני. השניים נסעו לנקודת ההברחה, יצרו קשר עם הירדני, וזה האחרון העביר להם 60 אקדחים. בהמשך השניים נתפסו על ידי המשטרה. באישום השני מתואר כי הנאשם הגיע לביתו של אדם בשם רג'א, מסר לו 3 אקדחים ומחסניות ריקות ואמר לו שהוא יכול למכור את הנשק. רג'א מכר את אחד האקדחים, ולמחרת הנאשם הגיע אל רג'א לקח ממנו את הנשק שנותר אצלו וכן סכום כסף תמורת האקדח שנמכר. עוד מתוארים שני מועדים בהם הנאשם מסר לרג'א אקדחים. באישום השלישי מתוארים מכירת

אקדחים, תוך הפקת הכנסות בסך של 700,000 ₪ ואגב ביצוע עבירות מס. בית המשפט המחוזי קיבל את המלצת הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, להשית על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 11 שנים ותשעה חודשים. זאת לצד השתת עונשים נלווים.

ת"פ (מחוזי נצרת) 54338-03-21 **מדינת ישראל נ' אבו חטאב** (10.2.2022) - הנאשם הורשע בביצוע עבירות בנשק (יבוא), וכן בביצוע עבירות תעבורה שונות במספר תיקים שצורפו. בכל הנוגע לעבירות הנשק, תואר כי הנאשם קשר קשר עם אחר לייבא כלי נשק מירדן לישראל. הנאשם נהג בטרקטורון למקום ההברחה, כשבמקביל מצידה הירדני של גדר הגבול, הגיע האחר שנשא עמו שתי חבילות ובהן מסוג קלצ'ניקוב, רובה ציד ו-4 אקדחים. הנאשם אסף את החבילות שהשליך האחר, נסע מהמקום ולאחר זמן קצר נעצר על ידי כוח משטרה. בכל הנוגע לעבירות הנשק נקבע מתחם הנע בין 4 ל-8 שנות מאסר, ועל הנאשם נגזר עונש כולל (לרבות בגין עבירות התעבורה) של 6 שנות מאסר בפועל, לצד הפעלת עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים (חציו במצטבר), ולצד השתת עונשים נלווים.

21. בכל הנוגע לעבירות הסמים, ראו הפסיקה הבאה:

רע"פ 5817/21 **קורן נ' מדינת ישראל** (26.8.2021) - המבקש הורשע בביצוע עבירות של יבוא סם מסוכן, החזקת סם שלא לצריכה עצמית, וכן החזקת סם לצריכה עצמית. על פי המתואר המבקש הקים עסק לייבוא מחשבים מחו"ל. הוא הזמין מארצות הברית מסכי מחשב שנשלחו בארבעה משלוחים שונים. בביקורת בשדה התעופה בישראל נמצאו בתוך כלל מסכי המחשב סמים מסוכנים מסוג קנביס, במשקל כולל של 22.16 ק"ג. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר, ולאחר שחרג לקולא ממתחם העונש, גזר על המבקש 18 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי, כמו גם בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון, נדחו.

עניין זניד - המערערים (זניד, אלדנפירי ועדיסאן) ואחרים (חלקם תושבי מצרים) גמרו אומר לייבא סמים מסוג קנביס וחשיש ממצרים לישראל. תפקידו של עדיסאן היה לתצפת ולהתריע מפני הגעת כוחות הביטחון לאזור הגבול. הוא עמד בקשר טלפוני עם המבריחים אשר הגיעו אל גדר הגבול והשליכו שקים המכילים סמים. דובר ב-15 שקים שהכילו כ-219 ק"ג סם מסוג חשיש וכ-74 ק"ג סם מסוג קנביס. זניד ואלדנפירי או אחרים ששהו במקום החלו להעמיס את השקים אל תוך כלי הרכב אשר בהמשך נעצרו על ידי כוחות הביטחון. במסגרת אישום שני תואר, כי אלדנפירי הגיע יחד עם אחר לאזור הגבול עם מצרים. לגדר הגבול הגיעו גם 14 תושבי מצרים כשבידיהם שקים המכילים סם מסוג קנביס, והשליכו את השקים אל עבר צדו הישראלי של הגבול. תשעת השקים שנתפסו בהמשך הכילו כ-95 ק"ג סם מסוג קנביס.

זניד הורשע בביצוע עבירה של יבוא סמים מסוכנים. אלדנפירי הורשע בביצוע עבירות של יבוא סמים מסוכנים תוך הסתייעות ברכב לביצוע פשע, החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, וכן תקיפת עובד ציבור. עדיסאן הורשע בביצוע עבירת סיוע ליבוא סמים מסוכנים תוך הסתייעות ברכב לביצוע פשע. בית המשפט המחוזי קבע בענייננו של זניד מתחם הנע בין 5 ל-9 שנות מאסר, וגזר עליו 5 שנות מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. ביחס לאלדנפירי נקבעו שני מתחמים - בגין האישום הראשון נע המתחם בין 5 ל-9 שנות מאסר ובגין האישום השני נע

המתחם בין 10 ל-20 חודשי מאסר. בגין האישום הראשון נגזרו עליו 6.5 שנות מאסר בפועל, ובגין האישום השני נגזרו עליו 15 חודשי מאסר בפועל (6 חודשים מתוכם לריצוי במצטבר). הכל לצד עונשים נלווים. בעניינו של עדיסאן נקבע מתחם הנע בין 3 ל-5 שנות מאסר, ונגזרו עליו 3 שנות מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. הערעורים נדחו.

ע"פ 2723/20 **עמיאל נ' מדינת ישראל** (6.8.2020) - המערער ונאשם נוסף הורשעו בהברחת סמים מסוכנים מאוסטריה לישראל. על פי המתואר, השניים קיבלו מפלוני במלון בוניה מזוודה שהכילה חבילה ובה כ-900 גרם קוקאין, וכן 3 חבילות שבהן MDMA (חבילה אחת במשקל של כ-1 ק"ג, ושתי חבילות נוספות במשקל של כ-400 גרם). השניים נעצרו בשדה התעופה בישראל. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר, ולאחר שחרג מהמתחם השית על המערער 16 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ע"פ (מחוזי באר שבע) 62396-07-17 **אל חוסה נ' מדינת ישראל** (22.11.2017) - המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של יבוא סמים, החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית, קשירת קשר לביצוע פשע, הפרעה לשוטר, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה, וכן הסתייעות ברכב לביצוע פשע. על פי המתואר, המערער ועבד אלעתיאיקה (שנדון ל-28 חודשי מאסר בפועל) קשרו קשר עם אחרים, ביניהם תושבי מצרים, להבריה סמים מסוג קנביס. המערער, עבד ואדם נוסף הגיעו לגדר הגבול בין ישראל למצרים. מהצד המצרי הגיעו אנשים אשר נשאו עמם שקי סם מסוג קנביס. השקים הועברו לצד הישראלי דרך פתח שפערו בגדר המערכת. דובר בסם במשקל כולל של 23.616 ק"ג. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הנע בין 24 ל-60 חודשי מאסר והשית על המערער 48 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. הערעור נדחה.

משתמה סקירת הפסיקה ממנה מצאתי כי יש להקיש לענייננו, אעבור לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

22. בכל הנוגע **לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, יש ליתן את הדעת לחלקו ולתרומתו של כל אחד מהנאשמים בביצוע המעשים. בכגון דא, דומני כי יש לייחס אחריות שווה לכל אחד מהנאשמים בקורות האירועים. נאשם 2 הוא אמנם זה אשר ירד פיזית מן הרכב, הגיע אל מעביר המים, קיבל לידיו את התיקים ובהם הנשק והסמים ונתפס על ידי שוטרי היג"ל כשאלו באמתחתו.

ואולם, נאשם 1 נטל חלק פעיל עד מאוד בביצוע המעשים, וכפי שנקבע בהכרעת הדין "הוא חלש על האירוע ואף שלט על הנעשה בו. ניתן לומר כי לפרקים אף היה הרוח החיה במעשים, לא פחות מנאשם 2" (סעיף 80). זאת מחמת שנאשם 1 היה בסוד העניינים שבועות קודם ביצוע המעשים. נאשם 1 היה באזור האירוע מספר פעמים. הוא גם לקח את בנו, נאשם 2, על מנת להראות לו את המקום בו אמורה להתבצע ההברחה. נאשם 1 הוא גם מי אשר ערך את התיאום אל מול אבו מוחמד (מי אשר כונה הלבנוני). בנוסף, בטלפון הנייד אשר נתפס ברשות נאשם 1 בעת מעצרו, נמצאו שני מקטעים של סרטון אשר צולם על ידו (כשבנו, נאשם 2, עמו), בהם נראה שטח ההברחה, ונשמע קולו של נאשם 1 מסביר לאבו מוחמד (עבורו ככל הנראה הופק הסרטון) על תוואי השטח, ואף קיימת התמקדות בסרטון במעביר המים. נאשם 1 היה בזירה גם ביום האירוע. הוא נהג ברכב,

והיה אמור לאסוף את נאשם 2 לאחר ביצוע ההברחה. בנוסף, נאשם 1 נטל חלק פעיל גם בעת ביצוע ההברחה - הוא נתן הנחיות לנאשם 2 כיצד לפעול, והיה דומיננטי בתיאום ובהוצאת ההברחה אל הפועל גם אל מול אבו מוחמד.

משכך, והגם שנאשם 1 לא פנה בעצמו ליטול את הסמים והנשק, מצאתי בהכרעת הדין כי הוא היה בעל השפעה של ממש על המתרחש. השפעה זו מצדיקה, כך סבורני, לקבוע מתחם עונש זהה לשני הנאשמים.

23. פועלם של הנאשמים, אשר מתואר בקצרה לעיל ובהרחבה בהכרעת הדין, מלמד על תכנון מוקדם וקפדני, לפרטי פרטים; תכנון המהווה נסיבה לחומרה. עוד יש להביא בחשבון כי דה פקטו לא נגרם נזק של ממש מהברחת הסמים והנשק, שכן אלו נתפסו עוד קודם הגיעו ליעדם. ואולם, כאמור לעיל, לכמות כה רבה של אקדחים, וכן לסמים, פוטנציאל לגרימת נזק רב, לו תכניתם של הנאשמים הייתה צולחת ומתממשת במלואה. אמנם אין עדות לייעודו של הנשק - האם היה אמור הוא להגיע לגורמים עוינים או פליליים. ואולם, נשק בכמות כה רבה ניתן להניח כי לא נועד לשימוש הנאשמים עצמם. הנאשמים היו החוליה הראשונה בהבאת הנשק והסמים ארצה. הנשק היה עלול לזרוע הרס רב. כמוהו גם הסמים אשר היו מיועדים ככל הנראה להפצה לשימוש הציבורי. בל נשכח אף כי היבוא בוצע מלבנון, וכי פוטנציאל הנזק גדול ורחב עוד יותר בעת הברחה כגון דא, וכפי שפורט בפסיקה דלעיל. זאת ועוד, לא נעלם מעיני טיעון הסנגור כי המצוקה הכלכלית בה היו נתונים הנאשמים היא אשר הביאה את הנאשמים לביצוע העבירות. ואולם, במצוקה כלכלית, קשה ככל שתהא, אין כדי להקהות מחומרת מעשיהם.

24. על רקע נסיבות ביצוע העבירה, הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מביצועה ומידת הפגיעה בהם, כמו גם מדיניות הענישה הנהוגה, סבורני כי מתחם העונש ההולם את עבירות הנשק והסמים שביצעו הנאשמים **נע בין 6 ל-9 שנות מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים, ביחס לכל אחד מהם.

25. בענייננו, לא מצאתי כי מתקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם לחומרה או לקולא. שיקול ההגנה על שלום הציבור, הגם שמתקיים מעצם הערך המוגן שנפגע, אינו מצדיק חריגה מהמתחם. שיקול השיקום, בשים לב לנסיבות, אינו מתקיים ואינו מצדיק גם הוא סטייה מהמתחם.

משנקבע מתחם העונש ההולם, ומשלא מצאתי מקום לחרוג מגבולותיו, אעבור אפוא לקבוע את העונש המתאים לנאשמים בגבולות המתחם.

העונש המתאים לנאשמים

26. בעת קביעת העונש המתאים לכל אחד מהנאשמים, יש להתחשב **בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בכגון דא, יש להביא בחשבון כי הנאשמים בחרו לנהל את המשפט עד תומו. ברי כי זכותם הבסיסית והיסודית היא לעמוד על חפותם ולנהל את ההליך, אך בצד זאת הם אינם זכאים להקלה של מי אשר חוסך בזמן שיפוטי. זאת ועוד, גם לאחר שבהכרעת הדין נדחו גרסאותיהם של הנאשמים לקרות האירועים; גרסאות אשר הלכו ונשתנו לא אחת מאז נעצרו ועד שהתגבשה הגרסה הסופית, ולרבות תוך כדי ניהול המשפט, לא מצאתי בדבריהם במסגרת הטענות לעונש חרטה עמוקה וכנה בנוגע לביצוע המעשים. נאשם 1 הודה כי "עשיתי טעות", וביקש להתחשב במצוקתו ובמצוקת משפחתו, אך כאמור הוא לא הביע חרטה על המעשים. נאשם 2 אף לא הודה כי שגה במעשיו, ונרשם מפיו כי "אין לי מה לומר".

עוד יש להביא בחשבון, לחומרה, את עברם הפלילי של הנאשמים. לחובת נאשם 1 רשומות 5 הרשעות בפלילים (ראו טמ/2). אמנם הרשעתו האחרונה בדין היא לפני למעלה מעשור, בשנת 2011. ואולם, העבירות שביצע משך השנים חמורות הן, וכוללת גם נשיאת/הובלת נשק, רכישת/החזקת נשק, וכן יצוא, יבוא, מסחר והספקת סמים מסוכנים. בגין העבירות שביצע נאשם 1 משך השנים נאסר הוא לא פעם ולמשך תקופות לא מבוטלות, כשהארוכה בהן היא מאסר שהושת עליו בשנת 1998 למשך 5 שנים. עינינו הרואות כי חרף עונשי מאסר אשר הוטלו עליו בעבר, לא נמנע נאשם 1 מלשוב לסורו, תוך שביצע גם עבירות דוגמת אלו בהן הורשע בעבר. בכל הנוגע לנאשם 2, לחובתו רשומה הרשעה אחת בפלילים (וזאת בראי גילו הצעיר), שניתנה על ידי בית דין צבאי, בגין ביצוע מעשים הכוללים הוצאת נשק (תחמושת) מרשות הצבא (ראו טמ/1 ו- טמ/3). זאת ועוד, בגין ביצוע מעשים אלו הושתו על נאשם 2 עונש מאסר בפועל, וכן מאסרים מותנים. בעודו נתון תחת תנאי, ובלא שהדבר הרתיעו, ביצע נאשם 2 את המעשים מושא עניינו. המאסר המותנה בן 9 חודשים אשר הושת עליו היה ונאשם 2 יעבור, בין היתר, "כל עבירה בנשק" (ראו טמ/3 - כתב אישום, הכרעת דין וגזר דין), הוא בר הפעלה בעניינו, ולא מצאתי ממש בטענת הסנגור בעניין זה.

לקולא, עומד לזכות נאשם 2 גילו הצעיר בעת ביצוע המעשים - גיל 22 שנים לערך. עוד הבאתי בחשבון בעניינם של שני הנאשמים, ובעיקר בעניינו של נאשם 1, את המצוקה הכלכלית הנטענת קודם ביצוע המעשים, אשר מטבע הדברים הלכה והחריפה משאבי המשפחה והבן הבכור מצויים זה זמן רב במעצר. כך במיוחד, בשים לב לטענה כי האם אינה עובדת וכי המשפחה מונה עוד שני ילדים קטינים. ברי כי תקופת המאסר הממושכת אשר תושת על שני הנאשמים תשפיע על המשפחה כולה.

27. בשקלול הנתונים לחומרה ולקולא, כל אחד מן הנאשמים ונסיבותיו אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, איני סבור כאמור כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם. בהינתן מכלול השיקולים, דומני כי יש להשית עונש דומה של מאסר בפועל על שני הנאשמים, ולמקמו בסמיכות למחצית המתחם, עם פער מתון בין שניהם הנובע מהגיל הצעיר של נאשם 2 מהצד האחד, ומעברו של נאשם 1 מהצד האחר. זאת, לצד השתת ענישה משמעותית צופה פני עתיד, קנס, ופסילת רישיון נהיגתו של נאשם 1.

בדרך זו, הכוללת הן מאסר ממושך מאחורי סורג ובריה למשך שנים, הן מאסרים מותנים והן ענישה

בעלת ביטוי כלכלי, יוגשם עיקרון ההלימה ואף תושג הרתעת הרבים. ענישה זו, כך מקווה אני, תוביל להרתעת הנאשמים לבל ישובו פעם נוספת לסורם, לאחר שחרורם מבית האסורים.

סוף דבר

28. על כן, אני גוזר על נאשם 1 את העונשים הבאים:

- **תשעים ושניים (92) חודשי מאסר בפועל, אשר יימנו החל ממעצרו ביום 2.6.2021.**
- **ששה עשר (16) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת נשק מסוג פשע.**
- **עשרה (10) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת נשק מסוג עוון או עבירת סמים מסוג פשע.**
- **עשרים וארבעה (24) חודשי פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, אשר יימנו מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו ויבואו במצטבר לכל פסילה אחרת אותה הוא מרצה. הפסילה תחושב כנגד הפקדה, כמתחייב.**
- **קנס בסך 10,000 ₪ אשר ישולם תוך 120 ימים מהיום.**

29. על נאשם 2 אני גוזר את העונשים הבאים:

- **שמונים ושמונה (88) חודשי מאסר בפועל.**
- **בנוסף, יופעל עונש המאסר המותנה בן תשעה (9) חודשים אשר הושת על נאשם 2 בבית הדין הצבאי מחוזי דרום, בתיק מספר 244/18, באופן שארבעה חודשים יופעלו במצטבר, ויתרת המאסר המותנה תופעל בחופף.**
- **סך הכל יישא נאשם 2 בעונש של תשעים ושניים (92) חודשי מאסר בפועל, אשר יימנו החל ממעצרו ביום 2.6.2021.**

- ששה עשר (16) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת נשק מסוג פשע.

- עשרה (10) חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת נשק מסוג עוון או עבירת סמים מסוג פשע.

- קנס בסך 10,000 ₪ אשר ישולם תוך 120 ימים מהיום.

- אציין כי בשים לב לאופן ביצוע העבירות, ומשנאשם 2 לא נהג ברכב, לא מצאתי להורות על פסילת רישיון הנהיגה שלו.

30. אשר לאופן תשלום סכום הקנסות שנפסקו לחובת הנאשמים, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועד שנקבע לעיל.

ניתן יהיה לשלם את הקנסות כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

• **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.

• **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000.**

• **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

טרם חתימה אציין, כי לא נעלמה הימני עתירת המאשימה לחילוט הרכב. אולם, לא מצאתי להורות כן, משהרכב מצוי בבעלות אחיו של נאשם 1, ולא הוכח לפניי כי בהסכמתו ליתן את הרכב לשימוש נאשם 1, ידע הבעלים על כי הרכב ישמש לביצוע עבירות פליליות.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י"א שבט תשפ"ג, 02 פברואר 2023, בנוכחות הצדדים.